

PROLOOG

Dit gebeurt niet. Dit is een film. Een drama waarin ze een bijrol heeft en dat over een halfuur afgelopen is. Dan zal ze weer boodschappen doen op de markt en Johans overhemden strijken.

Op een verhoging zetelt de rechter achter een tafel met aan weerszijden een gewapende bewaker. De zware toegangsdeur valt met een plof dicht. Het heeft het effect van een stomp in haar maag. Ze krimpt ineen.

Een medewerkster van het consulaat zit naast haar zoals bij elke zitting. Een Nederlander in het buitenland heeft recht op bijstand, of hij nu schuldig is of niet.

Vanaf haar plaats kijkt Merel op Johans rug. Hij zit vooraan, naast zijn advocaat. Johan was nooit gezet, maar nu hangt zijn colbertjasje in plooien om zijn schouders. Elke zitting lijkt hij grijzer te zijn geworden. Als dit nog langer doorgaat, zal hij binnenkort spierwit haar hebben. Maar het gaat niet langer door. Vandaag wordt het vonnis uitgesproken.

Ze begrijpt maar de helft van wat er gezegd wordt. Af en toe buigt de employee van het consulaat zich naar haar toe en fluistert de vertaling. Het Italiaans dat Merel zo mooi en zangerig vond in het begin, doet haar nu stram op de bank zitten. Als de rechter praat, klinkt het alsof hij bevelen scandeert.

Als dit een film is, waar blijft dan het cliché van de held die op het laatste nippertje van de elektrische stoel gered wordt? Waar is de onervaren advocaat die net op tijd zijn cliënt van alle blaam weet te zuiveren? Waar blijft het happy end?

Dit is het moment waar alle aanwezigen op wachten. De consulaatmedewerkster pakt Merels hand. De rechtszaal lost op in een dikke mist. Merel ziet alleen nog de magistraat met zijn kalende schedel, zijn leesbril op het puntje van zijn neus en zijn mond met de bleke, dunne lippen.

Na het voorlezen van de inleiding pauzeert de rechter en kijkt de zaal in. Hij neigt zijn hoofd en brengt het blad papier dichterbij zijn ogen. Hij schuift het brilletje hoger op zijn neus. Tast met zijn hand naar de hamer die voor hem op de tafel ligt. Zijn vingers omvatten het donkerrode hout. Alsof ze één lichaam zijn houden de toehoorders in de zaal hun adem in. 'Colpevole!' klinkt het door de ruimte. Schuldig. De hamerslag dreunt na in haar oren. Colpevole echoot het in haar hart.

Haar ogen flitsen naar Johan. Zijn advocaat buigt zich naar hem toe, maar Johans rug verradt niets. Het is alsof een rotsblok op haar borst geplaatst wordt. Ze ziet wazig, wordt licht in haar hoofd. Ze voelt de arm van haar buurvrouw om haar schouders.

Voordat alles zwart wordt, hoort Merel haar man schreeuwen: 'Ik heb het niet gedaan!'

1. DANIËL

Onderuitgezakt op de bank speelt Daniël met de gouden ketting om zijn hals. Hij krijgt dat beeld van zijn collega maar niet uit zijn kop. Vorige week hebben ze hem teruggevonden in de buurt van Rome. Zonder geld, zonder bronzen kandelaars, maar vooral zonder hoofd. Technisch gezien had hij dat hoofd nog, alleen lag het een paar meter van hem vandaan in zijn verder lege sporttas.

Zodra ze de badkamerdeur op slot draait schiet Daniël overeind. Hij holt naar de salontafel, pakt haar handtas en gaat weer zitten. In de namaak Louis Vuitton is het verdomme een zooi van heb ik jou daar. Lippenstift, snoepwikkels, een portemonnee, mascara, de restanten van een rolletje pepermint, kleingeld, boodschappenlijstjes, haar agenda. Die haalt hij eruit. Bioscooptickets, Kleenex, balpennen. In een zijvakje vindt hij haar telefoon.

Op de agenda zit een slotje, dus daar heeft hij niks aan. Gelukkig is de telefoon niet met een code beveiligd. Opeens ziet hij dat zijn pistool open en bloot op de salontafel ligt. Hij grist het wapen weg, checkt of het vergrendeld is en stopt het in een zak van zijn ochtendjas. Waarom heeft hij in zowel Nederland als

Italië een Beretta liggen? Waar moet hij zich in
vredesnaam tegen verdedigen in Groningen?
Aardbevingen? Hij klikt op het icoontje met de envelop.
Hij had gehoopt dat hij...